

NOSALTRES SOLS!

Any XCIV • Núm. 196 • Època III, núm. 8

Dissabte, 6 de setembre de 2025

Editorial

Deures per al curs que comença

Ara que l'estiu s'acaba i tot torna a la normalitat és un bon moment per posar-nos deures per encarar el curs que comença. Tasques, objectius i compromisos de treball, amb un enfocament especial cap a aquells aspectes que portem més fluxos.

Perquè sí, aquest curs passat hem assolit amb mèrit diverses assignatures (com la visibilitat a les xarxes i la presència a l'esfera pública, o l'acció i reacció –ràpida i contundent– al carrer enfront dels esdeveniments d'actualitat) però n'hi ha que ens han quedat pendents, i que hem de superar per força si volem avançar.

És per això que, reconeixent que soc un simple militant (potser no de base, però tampoc de la junta), m'agradaria proposar tres exercicis que considero que cadascun dels membres de Nosaltres Sols!, a títol individual, i l'organització en conjunt i de manera estructural, hauríem de dur a terme per tal d'assolir els nostres objectius i reforçar el moviment nacionalista.

1. Formar-nos en el cardonisme

Els militants de base, especialment aquells que s'han incorporat a l'associació els darrers mesos, estan força mancats d'una idea clara de què és el nacionalisme ferm més enllà d'un corrent d'oposició al processisme que ha dominat la

política catalana la darrera dècada i mitja. En aquests casos, una manca de formació unida a la pèrdua de l'energia inicial que els va portar a trencar l'*statu quo* pot dur els nous militants a retrocedir, desfer el camí i retornar al processisme o a l'apatia.

En l'editorial del número 118 d'aquesta revista, Daniel Cardona, citant a Domènec Martí Julià, defineix el nacionalisme dient que «no solament significa el renaixement dels pobles, en les seves lleis i constitucions socials, sinó també el ressorgir de la vida tota d'aquestes nacionalitats. El nacionalisme no es pot percebre fragmentàriament. Perquè no és atribut d'una casta, ni privilegi d'una classe, sinó que comprèn tot el cos social de la nacionalitat.» Crec que és un bon punt de partida per a l'exploració ideològica.

D'altra banda, als que ens ho coneixem amb més detall no ens aniria malament repassar la lliçó, car un nacionalisme mal entès o incomplet és més perillós per a l'individu i la nació que no pas la ignorància.

El cardonisme i el feixisme, tot i ser diametralment oposats en molts aspectes, tenen simetries que poden induir a la confusió; especialment tenint en compte que alguns dels fantasmes típics del discurs d'extrema dreta, si bé són falsos a

bona part del món, en el context català tenen un gra de veritat. Això fa que un cardonisme mal entès pugui convertir-se en un trampolí cap a posicions feixistes o populistes feixistitzants.

Tenim, doncs, una gran responsabilitat: educar-nos –a nivell personal i col·lectivament– en el nacionalisme català d'alliberament ferm i intransigent, per tal d'evitar una fuga de militants a mig formar cap a una ideologia que no és bona ni per a Catalunya ni per a ningú.

continua a la pàgina següent...

DIADA NACIONAL

Dimecres 10 de setembre

18:45 – Marxa de Torxes

Pl. Valentí Almirall fins al Fossar de les Moreres, Barcelona

A continuació – Sopar de germanor

Dijous 11 de setembre

13:00 – Ofrena al General Moragues
Pla de Palau, Barcelona

A continuació – Dinar de germanor

16:40 – Concentració al Pla de Palau

17:14 – Manifestació

2. Establir l'estratègia de treball

La doctrina militar és clara pel que fa a l'organització de la guerra: els interessos nacionals, solidificats en forma d'objectius polítics, marquen l'estratègia a seguir; aquesta, al seu torn, exigeix una logística operacional que determina les capacitats de les accions tàctiques. Parlant en profà, la guerra és una escala que va de dalt cap a baix, entrant en més detall cada vegada que es baixa un esgló.

Tinc la sensació que la direcció de Nosaltres Sols! no veu o no creu necessaris aquests graons intermedis; que vol passar directament de dalt a baix. L'interès nacional està clar, els objectius polítics (polítics en majúscula, no pas partidistes) estan menys definits i l'estratègia és entre etèria i inexistent. Això fa que els plans que es dissenyen siguin improvisats, dispersos i sense una finalitat clara més enllà de la resposta momentània o la propaganda.

És per això que considero que Nosaltres Sols! hauria de definir clarament quina és la seva –nostra– estratègia per a aconseguir els objectius que ens portin cap a l'alliberament nacional, i hauria de bastir també les estructures de suport que permetin dur a terme les operacions que cal executar.

A nivell individual i de secció, el problema es reproduïx, però de baix a dalt. Tothom té ganes de fer coses; de fet, és comprensible i lloable. Però no podem fer accions sense uns objectius clars ni una estructura que les recolzi, car ens podríem exposar a riscos innecessaris, alhora que pot ser contraproduent a llarg termini.

És per això que voldria recomanar a les seccions que no emprenguem

tasques per a les quals no estem preparats; o el que és el mateix, preparem-nos per dur a terme aquelles accions de què actualment no som capaços. I també: coordinem-nos per tal que l'esforç no sigui en va.

Tinguem sempre present l'escala que he descrit abans, i reflexionem si els nostres actes encaixen bé amb els esglaons immediatament superior i inferior al nostre.

3. Cohesionar-nos com a grup

Una organització com la nostra, on la gent hi entra de manera independent i sovint sense vincles previs amb militants, corre el risc de descosir-se per manca de confiança.

Un «grup» format per individus sense connexió no és un grup ni farà mai res. El model ideal seria que tots ens coneguéssim bé amb tothom; però això és impossible, especialment amb la gran crescuda de militants que hem tingut darrerament. Tot i així, crec que és l'objectiu a què hauríem d'aspirar.

Si bé crec que la decisió d'eliminar el grup de socis va ser la correcta per raons de seguretat, a dia d'avui trobo a faltar la sensació que donava de pertànyer tots a una sola cosa, un sentiment d'unitat que s'ha perdut i la manca del qual crec que posa en perill la viabilitat de l'organització.

Com a alternativa viable, caldria desenvolupar un conjunt de nuclis ben cohesionats i amb diversos enllaços entre ells, de manera que, si no coneixem algú, puguem tenir-ne referències preguntant a una o dues persones de confiança. Ja és l'estratègia que ha adoptat la junta, però potser amb poc èxit.

Seria una llàstima que una junta futura (la que surti de la pròxima Assemblea Nacional o la d'aquí deu anys) no escollís les persones més qualificades d'entre la militància per a exercir càrrecs de responsabilitat pel simple fet que no hi tenen tracte ni manera de contactar-hi.

No es tracta, però, del pitjor escenari. El fet de no conèixer-nos en persona i en profunditat obre la porta a agents externs de qualsevol facció per tal que s'infiltrin en les nostres files i facin descarrilar el projecte de Nosaltres Sols! i l'independentisme català.

Per a aquesta assignatura recomano la següent tasca: prenguem-nos seriosament el nostre compromís amb l'organització i la secció, assistim a actes i reunions locals i als nacionals quan sigui possible.

I per a Nosaltres Sols!, per a les persones amb responsabilitat: fem que les reunions no siguin eternes, però que les trobades no s'acabin quan s'aixeca l'acta. Que els militants tinguem ocasió d'interactuar en persona, ja sigui abans o després dels actes, i no desaprofitem el fet que cadascú ha fet l'esforç de desplaçar-se per veure'ns en persona.

I ja acabo, que sinó us posaré més feina de la que es pot fer en un curs. M'acomio amb una última recomanació: aprofitem totes les ocasions que tinguem per aprendre, planificar i fer pinya.

Ens veiem dimecres i dijous a la Marxa de Torxes i a la Diada Nacional!

ICB

OPINIÓ I ASSAIG

Sobirania alimentària

Durant el passat mes d'agost, Trump i la Unió Europea arribaven a un acord per acabar amb el sector primari europeu.

Pels que hàgiu tingut la sort de poder desconnectar una mica d'aquest film de terror i espectacle vergonyós que és la política, us en faré cinc cèntims. Donald Trump ha imposat a la Unió Europea -i a altres indrets del món- diferents aranzels. La UE, després de moltes negociacions d'alt nivell, ha aconseguit que el Trump ens n'imposi «només» un 15%, amb la condició que es donin prioritats a llurs productes agrícoles. Aquest acord, però, no és l'únic d'aquestes característiques. Fa pocs mesos, la mateixa UE arribava a un acord similar amb MercoSur, el qual permetrà l'entrada de productes agrícoles de llurs respectius països.

Per tant, mentre els agricultors europeus, ergo, catalans, tenim cada vegada més dificultats per a continuar desenvolupament l'activitat econòmica que fa tantes generacions que les nostres famílies es dediquen, els nostres productes hauran de competir amb desavantatge amb els productes estatunidencs amb el vistiplau de les autoritats que haurien de vetllar pels nostres interessos.

La gran capacitat intel·lectual dels polítics europeus ha estat capaç de crear moltíssima burocràcia complexa, però no ha estat capaç de potenciar un mercat europeu, obrir nous mercats, ni -evidentment-, defensar-se dels Estats Units.

Com a nacionalistes catalans que som, la defensa del territori i del nostre sector primari hauria de ser una de les prioritats per dos grans motius que ara desenvoluparé.

Primerament, i el que aquest estiu s'ha fet notar més: la preservació del patrimoni natural. El bosc, el medi, la natura, no es preserven ni es cuiden per si soles. Són les persones que dediquen llur vida al sector primari qui més treballen per a preservar-lo.

La pèrdua de pràctiques tradicionals com la pastura, han fet que molts boscos quedin abandonats i bruts, la qual cosa encara ajuda més a la propagació dels incendis. Si la terra s'abandona perquè els fills i nets dels pagesos veuen que l'agricultura no té futur -encara que els humans sempre hàgim de menjar-, la propagació dels incendis encara es fa més fàcil.

Anem, però, a allò que segurament ens interessa més, el segon punt: la sobirania alimentària. Com a nacionalistes que som, volem que la nostra Nació, que de segles ençà és ocupada per Castella i França, recuperi llur sobirania política: o sia, volem la restitució de l'Estat Català. I un Estat, sobretot si fa poc que s'ha esdevingut i comparteix fronteres com dos dels seus majors enemics, la sobirania alimentària és clau.

Si no gaudim d'una producció agrícola, ramadera i pecuària, d'on traurem els aliments per als nostres fills al dia de demà? Ara podríem començar un procés d'independència -seriós- sense tindre assegurats els aliments?

No pretenc de distanciar-me de la realitat i voler fer creure que al segle

XXI, l'agrícola i el ramader són sectors més importants que l'industrial, el qual també ha de rebre un impuls. Però sí que vull donar al sector primari la importància que es mereix.

Confiem de poder tindre sempre acords amb països tercers perquè ens subministrin aliment? Segurament seria ésser massa il·lús. Creieu genuïnament que demà, quan realitzem l'alliberament nacional de tota la Nació, ni l'Estat espanyol ni l'Estat francès cercaran la manera d'evitar aquests suposats subministraments?

Com a nacionalistes, tenim un compromís amb el territori i la gent que se n'ha de cuidar. No podem mirar cap a una altra banda mentre ens roben la sobirania alimentària ni converteixen el territori amb un abocador i en una colònia energètica.

Cal conservar el nostre paisatge, la recuperació dels oficis tradicionals i de la petita pagesia, les relacions de proximitat entre tot el territori nacional. En definitiva, cal defensar el món rural que des de fa anys és atacat, i aquesta nova mesura de Trump i de la UE n'és una de les moltes altres que fa temps que s'imposen.

El nostre compromís amb el sector primari i el món rural ha d'ésser indiscutible, perquè sense sobirania alimentària, la sobirania política és inexistent.

Pere Antoni

Catalans, menys fums!

Massa sovint en cercles intel·lectuals catalans trobem la pretesa superioritat de la cultura catalana enfront de l'espanyola (aquesta segona inexistència fora del pensament de les elits de Madrid i dels malsons dels catalans) com a argument per promoure l'amor al nostre país, com si només mereixéssim la supervivència perquè som d'una manera o altra «millors». L'edició 194-195 d'aquest butlletí queia en aquest vici tan català de lligar la nostra existència a un bé universal superior en un article que explicava l'apropiació cultural espanyola del fet mediterrani català. Aquest present article, lluny de ser una rèplica a les tesis exposades, amb les quals nos combreguem sense crítica, pretén explicar un fenomen fins fa poc exclusiu del caràcter català que és el fet de tenir la necessitat de justificar l'existència pròpia, sovint enquadrada en un marc moral global i gens propi de Catalunya. Pretenem també explicar com aquesta tara és utilitzada pels nostres manaires nostrats perquè els donem suport incondicional independentment de les seves accions, només perquè són «dels nostres».

Primer voldria començar explicant alguns dels errors de l'article, no pas per cap vici de corregir sinó perquè ens hem adonat que són presents a la societat catalana. L'autor es veu entestat a presentar una imatge moral i pulcra d'una suposada Catalunya «avançada» i «tolerant» enfront d'una Castella «endarrerida» i «excloent». Com veurem més endavant són precisament aquests valors els que els han permès triomfar sobre nostre mentre els catalans debàtem si anar cap a un costat o un altre. Parla de

com suposadament els castellans es basaven a conquerir i saquejar mentre que els catalans comerciàvem i «convencíem» a tothom d'adoptar les nostres lleis. Res més lluny de la realitat; era precisament el nostre esperit emprenedor el que creava interessos a l'altre costat del Mediterrani, interessos que venien seguits de galeres farcides d'almogàvers preparats per saquejar i violar a totes les costes on s'aturessin. Planteja una Castella discriminadora amb els vençuts de la Reconquesta enfront d'una Catalunya tolerant. Ans al contrari! Fou Jaume I qui sotmetia revolta rere revolta morisca amb grans carnisseries mentre Alfons el «Savi» de Castella donava refugi als musulmans de la València en repoblació. Els catalans vam assaltar el Call de Barcelona un segle abans que a Castella es plantejessin de fer fora els jueus del seu regne, i a proposta de Ferran el Catòlic.

En aquesta mateixa línia contraposa les bàrbares tradicions «castellanes» dels bous i les processons enfront dels nostres seguicis i cercaviles. Amb això no s'adona que els bous són tan catalans com el pa amb tomàquet, ja que tenen un origen preromà. Ignora també quelcom tan mediterrani com les processons de Setmana Santa, presents des de Portugal fins a Apúlia, tan nostres i tan pròpies del cristianisme del sud d'Europa.

Musicalment, la crítica a la jota és tan poc adequada com als bous i per tenir la superioritat moral retalla més de la meitat de la nostra pàtria on aquesta preciosa dansa hi és present. Si de cas la jota és el ball nacional dels catalans! Conservada orgànicament a dotzenes de llocs del país és molt més representativa del que som que no pas la sardana, estandarditzada i

folkloritzada per l'alta cultura barcelonina per projectar una catalanitat artificial sobre el Principat.

I així podríem continuar amb exemples de dins i fora de l'article, exemples econòmics, culturals i espirituals que reforcen la idea que la identitat catalana és inherentment «progressista i moderna» i que per això (i només per això) mereix existir. Nos proposem tot el contrari; els catalans vam prosperar sent (segons l'universalisme ideològic actual) bàrbars, violents, conservadors i excloents. Per contra, hem defallit quan hem importat marcs morals espanyols o globals a casa nostra i hem jutjat als nostres germans amb una vara de mesurar que no ens és pròpia. Aquests arguments són especialment perillosos i acaben conduint a l'autonomisme convergent que els porta a la seva última conseqüència lògica. Quants cops hem sentit; «Països Catalans no, que els valencians són uns fatxes», «A les Terres de l'Ebre no són tan catalans» o «El catalanisme és necessàriament d'esquerreres».

Els catalans ens hem de desempallegar d'aquesta visió «whig» de la història, de la veneració del que és modern, només per ser modern, de rebutjar la nostra identitat i de només estimar-nos a nosaltres mateixos si encaixa amb el relat. Als nostres dies això s'ha traduït en «Això va de democràcia» i més tard en «Ni un paper a terra».

Aquest relat és precisament el que ens fa tan vulnerables al xantatge emocional i ideològic de l'esquerra espanyola, que ja abans de la nostra minorització i l'axarnegament de les comarques al voltant de Barcelona ho explotava en benefici d'Espanya. Els

castellans, de dretes i d'esquerres no els cal ser millors per existir i fins i tot per ser patriotes. Ells es valoren només pel fet de ser ells i rebutgen els estereotips imposats als sud-europeus i fins i tot els subverteixen en favor seu. L'excepcionalitat ibèrica, l'hispanisme i el «*crisol de cultures*» en són exemples que han aparegut en repetides ocasions des de fa més d'un segle.

Qualsevol catalanista que pateixi d'aquesta manca d'autoestima nacional se'l pot fer callar a Espanya sense gaire dificultat, negant qualsevol avantatge de controlar l'estat que ens va conquerir que pugui tenir aquesta actitud. I per això el convergent calla quan el comparen amb el carlí. En lloc de dir amb orgull «els nostres avantpassats van regar de sang castellana les Guilleries i el Maestrat» s'arronsen i accepten graciosament la flagel·lació que segons ells tant ens mereixem per no haver estat al costat «progressista» en aquelles guerres. En lloc de defensar sense fissures herois com el conseller Dencàs i els germans Badia, el català acompleixat corre a desmarcar-se'n o a fer-los una neteja d'imatge per poder continuar sent «dels bons». No ha calgut ni el pas de la història per cremar a la foguera de la cancel·lació a Sílvia Orrriols o a Heribert Barrera.

El catalanet (perquè no podem anomenar-lo igual que als fers almogàvers o als braus miquelets), tan convençut de la seva superioritat, es converteix en delator i súbdit lleial de l'Espanya liberal, moderna i uniforme.

Enfront d'aquesta catalanitat acomplexada i subjugada a allò que és nou i queda bé, els nacionalistes tenim el deure de recordar a tots els

catalans que no som millors ni més bones persones que els castellans, i que això no és res dolent. Cal transmetre la flama de la nostra tradició secular, amb tots els elements «carques» que causen urticària a l'Espanya moderna i cal explicar que estimem Catalunya i als catalans no perquè cap moral universal ens digui que està bé fer-ho, sinó perquè és el que és natural a tota forma viva la seva preservació i voluntat de perpetuar-se independentment del que es pensi fora.

Com a reflexió final una sola crida a tot aquell que estimi qualsevol bocinet d'allò que ens fa ser qui som; Catalans, menys fums i més flama!

Sant Ramon de Penyafort

RACÓ POÈTIC

Lo cap d'en Josep Moragues (Fragment)

Quan sonin les trompetes
del jutjament final,
los hèroes de la terra
que dormen oblidats
pel mig de les gentades
sos fills han de cercar.

Jo els hi diré: amb vosaltres
lo roure s'ha assecat
i els nous borrons moriren
abans de plançonar.

Mireu allà els que s'alcen
d'entorn lo Montserrat
portant al coll reblada
l'anella de l'esclau:
sa cara és esllanguida
son pit i front ben baix,
sa parla és forastera,
no és nostre el seu tirat:
tots són de Catalunya,
ni un sol és català!
I els hèroes de la terra
sens veure't passaran!

Àngel Guimerà i Jorge

PATRIMONI, ART I CULTURA

Un retorn als clàssics

Encetem el curs polític d'enguany amb grans expectatives dins de l'organització, ja us puc assegurar que s'albiren uns girs de guió que, si més no, ens mantindran ben entretinguts. Ara bé, com la calma abans de la tempesta, voldria dedicar un petit espai a reflexionar reposadament sobre un dels meus interessos durant aquests mesos: els clàssics de la literatura catalana.

A finals de 2024 es va estrenar un programa al 3Cat anomenat «Club Tàndem», presentat per la comunicadora Juliana Canet i la crítica literària Marina Porras. Trencant amb el contingut banal en què ens ha acostumat la CCMA els darrers anys, el programa consistia a analitzar vuit clàssics de la nostra literatura de forma mensual i ho acompanyava amb tot un reguitzell d'entrevistes a experts, recomanacions culturals i trobades presencials. Així doncs, vaig pensar que seria l'oportunitat perfecta per tal de submergir-me en un àmbit tan històric del país, però el qual l'educació obligatòria no m'havia instruït prou. I no crec que jo sigui l'únic cas. Per tant, ben segur que comentar aquestes lectures esperarà a algun altre curiós a endegar el mateix camí.

En primer lloc, dins de les vuit lectures n'hi ha hagut dues que han passat més discretament per les meves mans. Per un costat, *L'hora violeta*, de Montserrat Roig, és un drama tràgic que em va permetre connectar amb les vivències personals de la població catalana

durant les acaballes del franquisme. Sobretot el destaco pel fet de plasmar en les relacions més privades i sentimentals la tensió derivada de la política clandestina d'aleshores. A més, em va animar a llegir un dels seus altres èxits, *El temps de les cireres*, el qual continuava amb la mateixa temàtica, però em va atrapar bastant més.

Per l'altre costat, *Les dones i els dies*, de Gabriel Ferrater, és l'únic llibre de poemes de la col·lecció. Tot i no estar acostumat ni de bon tros al gènere, em va permetre submergir-m'hi de la mà d'un dels seus grans exponents moderns i, especialment, recomano revisar les anàlisis dels crítics per tal de fer-se una millor idea del simbolisme amagat en els diferents versos de l'obra.

A continuació, hi ha hagut dues lectures que m'han fascinat per la seva escriptura, atapeïda d'expressions i paraules genuïnament arrelades i pròpies del territori català. Estic parlant de *Solitud*, de Víctor Català (Caterina Albert), i *Pinya de rosa*, de Joaquim Ruyra. Mentre que la primera novel·la s'emmarca en els frondosos boscos del Massís del Montgrí, la segona narra les peripècies marítimes dels pescadors de Blanes i la Costa Brava de principis de segle XX. Merescudament, *Solitud* s'ha guanyat el renom d'ésser una de les millors obres de la nostra llengua, la seva tècnica en l'evolució dels personatges a través del paisatge ho fa palès. Tanmateix, les històries recollides en l'obra de Ruyra no es queden gens enrere i permeten, per un instant, renéixer unes humils vides costaneres ara gairebé

extingides, d'èpoques anteriors a l'arraconament de la salabror mediterrània per hotels de luxe. En definitiva, tots dos són de lectura obligada.

Reprenc aquest viatge amb dues genialitats que expliquen el mateix fenomen de dues maneres molt singulars i, en conseqüència, aporten matisos que es complementen perfectament. Tant *Vida privada*, de Josep Maria de Sagarra, com *Mirall Trencat* de Mercè Rodoreda es podrien catalogar com les dues grans novel·les de la burgesia barcelonina del segle XX. Ambdues narren la decadència d'una família de l'aristocràcia catalana que amb el canvi de segle comencen a perdre un llençol a cada bugada, és a dir, que cada nova generació degenera encara més la pèrdua d'honor familiar.

Per una banda, la novel·la de Sagarra la valoro per la seva traça adjectivadora i la manera, irònica i a voltes delirant, en què els personatges intenten sobreviure a una ciutat que els passa pel damunt. Tots els àmbits socials, des de la política interessada de la dictadura fins a l'eufòria anticlerical de la República, fan encaminar els protagonistes cap a un pou sense sortida ple d'excentricitats pintoresques i morboses. Una lectura divertidíssima.

D'altra banda, Rodoreda fa ús de les seves millors tècniques metafòriques per guarnir una trama plena de simbolismes amagats i secrets que travessen les diferents relacions personals. És molt remarcable com la seva literatura pot ser tan atractiva pel gran públic, però alhora contenir

una sèrie de capes narratives que fan embadalir a qualsevol crític reconegut. Totes dues són obres cabdals per entendre i comprendre les vicissituds històriques de la capital catalana. Com acostuma a dir el filòsof Bernat Dedéu: les grans ciutats no les construeixen els arquitectes, sinó els escriptors.

Pel que fa a les grans eminències nacionals, era obvi que el mestre Josep Pla havia d'entrar dins d'aquest periple, i ho fa amb la seva obra més reconeguda: *El quadern gris*. En aquest dietari de més de vuit-centes planes, Pla expressa com ningú la mundanitat innocent de la Palafrugell apagesada i, especialment, l'efervescència intel·lectual de la Barcelona industrial dels anys 10 i 20 del segle passat. Hi ha passatges en què hom experimenta de primera mà els debats acalorats de l'Ateneu, on personatges com el mencionat Sagarra o el jove Pla discuteixen els temes d'actualitat de l'època; des de les tensions socials de l'anarquisme obrer fins a les reflexions existencials de Proust o Eugeni d'Ors. *El quadern gris* és sens dubte la millor porta d'entrada al prosista més important de la literatura catalana. Totalment recomanat.

Finalment, l'obra que completa la col·lecció és la que em va sorprendre més, potser per ésser la més desconeguda. L'escriptor mallorquí Llorenç de Vilallonga va escriure *Bearn o la sala de les nines* entre 1952 i 1954, ara bé, a causa de la censura franquista, només va poder ser publicada en català més de deu anys després. Tot i això, l'espera va valdre la pena i va rebre tota una sèrie de premis que la guardonen com una de les nostres grans novel·les.

A grans trets, l'obra narra les vivències d'una família aristocràtica mallorquina del segle XIX de la mà d'un jove aprenent de sacerdot que en fa de testimoni. Principalment, em va captivar el seu principal personatge, el terratinent Toni de Bearn, el qual veu com el seu món queda engolit per la modernitat i, amb ell, el paisatge hedonista mallorquí desapareix sota les primeres manifestacions de la industrialització urbana i la més que inevitable turistificació estrangera. Per tant, escenifica una deriva més que present en la nostra realitat contemporània. Com a exemple de la genialitat del protagonista, finalitzaré aquest recorregut amb una de les seves grans lliçons: «És natural – deia – que s'homo llesca fins a sa

meitat de sa seva vida, però arriba un moment en què li convé escriure. O tenir fills. Si ens il·lustram és per il·lustrar alguna vegada, per perpetuar allò que hem après».

Així doncs, us animo a explorar totes aquestes obres per tal que us il·lustrin tal com m'han il·lustrat a mi durant aquests mesos. Rememorant el meu professor de Fonaments de la Sociologia, Marc Barbeta, no estudiem els clàssics perquè fossin els primers a anunciar les seves teories o pensaments, ja que segurament molts altres intel·lectuals ja meditaven sobre aquestes qüestions. Sinó que precisament s'estudien pel fet que la seva obra, la seva manera d'explicar la societat i els mètodes per a fer-ho encara avui són vigents i prenen rellevància a l'hora de fer-se preguntes sobre el món que ens envolta.

La transcendència dels grans autors rau en la seva capacitat única d'explicar d'on venim i com s'ha anat configurant el nostre país durant els anys. I això, avui més que mai, cal tenir-ho present per encarar tots els reptes hem d'afrontar com a catalans.

Martí Om, 3 de setembre de 2025

Josep Maria de Sagarra (1894-1961)

Jove, lluita per la nació!

**★ XNI
S!**

+ VIBRANT

MARXA DE TORXES

10 de setembre

**A les 18.45h. De la Plaça Valentí Almirall fins
al Fossar de les Moreres (Barcelona).**

Subscriu-te al butlletí de Nosaltres Sols! enviant un correu electrònic a butlleti.nosaltressols@gmail.com